

ONKO ORGANISAATIOKOMITEALLA JA TSHHEIDZEN RYHMÄLLÄ OMAA LINJAA?

Kokoelmassaan³³ ja sitäkin selvemmin Kansainväliselle sosialistiselle toimikunnalle tekemässään selostuksessa (Bulletini № 2, ilmestyi saksan kielellä 27. XI. 1915)³⁴ orgkomitealaiset koettavat vakuuttaa yleisölle, että Tshheidzen ryhmällä³⁵ ja OK:lla on täysin internationalistinen ja „Nashe Delon” linjasta eriävä oma linjansa. Nuo vakuutetut ovat mitä törkeintä valhetta. Ensiksikin OK:n perustamisesta lähtien (elokuu 1912) me olemme nähneet, että Tshheidzen ryhmä ja OK ovat olleet *monta vuotta* kaikissa pääasioissa poliittisesti täysin solidaarisia ja mitä läheisimmässä poliittisessa yhteistoiminnassa „Nasha Zarjan” ryhmän kanssa, minkä lisäksi *vain* tämä ryhmä on toiminut systemaattisesti joukkojen keskuudessa (likvidaattorien päivälehdet). Se, että niin peräti läheisten „ystävien” kesken on vähänkin oleellista erimielisyyttä, pitäisi todistaa painavilla tosiasioilla eikä sanoilla. *Mitään sellaisia tosiasioita ei ole.* Toiseksi Tshheidzen ryhmä ja OK ovat olleet *useiden vuosien* ajan, vv. 1912—1914, „Nasha Zarjan” pelinappuloita ja puolustelleet systemaattisesti sen politiikkaa, minkä tietävät hyvin niin Pietarin kuin muidenkin paikkakuntien työläiset, eivätkä ne ole yrittäneet *kertaakaan* saada muutosta „Nasha Zarjan”, „Lutshin”³⁶ j.n.e. politiikkaan.

Joukkoja koskevassa politiikassa — esimerkiksi taistelussa „lakkokiihkoa” vastaan, suurimpien ammattiliittojen (metallimiehet y.m.) ja tärkeimpien vakuutuslaitosten (Yleisenäläisen vakuutusneuvoston) johtomiesten vaaleissa — „Nasha Zarjan” ryhmä ja vain se on esiintynyt itsenäisesti, OK:n ja Tshheidzen ryhmän vain auttaessa ja palvellessa sitä uskollisesti ja vilpittömästi. Kolmanneksi

puolentoista sotavuoden ajalta ei ole *yhtäkään tosiasiaa*, joka todistaisi Tshheidzen ryhmän ja OK:n muuttaneen vuosikausien kuluessa muodostunutta suhdettaan „Nasha Zarjaan”. Sen sijaan on päivittäisiä tosiasioita, sellaisia-kin, joista voidaan puhua julkisesti (useimmista sen tapaisista tosiasioista ei voida puhua julkisesti). Tosiasia on, että OK ja Tshheidzen ryhmä *eivät* ole esiintyneet Venäjällä *ainoatakaan* kertaa „Nashe Delon” politiikkaa vastaan, ja jotta tähän todella saataisiin muutos, kertaesiintyminen ei riitä, vaan on käytävä jatkuvaa ja voitokasta taistelua, sillä „Nashe Delo” on liberaalisten yhdyssiteiden ylläpitämä poliittinen tekijä, jota vastoin OK ja Tshheidzen ryhmä ovat poliittisia kulisseja. Tosiasia on, että sanomalehdet „Utro” ja „Rabotsheje Utro”³⁷, jotka ajavat täydellisesti ja kokonaan „Nashe Delon” politiikkaa, korostavat jopa ulkonaisestikin, että ne ja Tshheidzen ryhmä ovat poliittisesti lähellä toisiaan, ja puhuvat koko elokuun blokin nimissä. Tosiasia on, että Tshheidzen ryhmä järjestää rahankeräyksiä „Rabotsheje Utron” hyväksi. Tosiasia on, että Tshheidzen ryhmä kokonaisuudessaan on ryhtynyt Samaran sosialishovinistisen „Nash Golos” lehden avustajaksi (ks. 17. n:o). Tosiasia on, että Tshheidzen ryhmän muuan huomatuimmista jäsenistä, nimittäin Tshhenkeli, esitti lehdistössä, „puolustuskantalaisten” eli sosialishovinistien aikakauslehdessä „Sovremennyi Mir”³⁸, herrojen Plehanovin ja Aleksinskin aikakauslehdessä, periaatteellisia julkilausumia täydellisesti Plehanovin, „Nashe Delon”, Kautskyn ja Axelrodin hengessä. Olemme jo aikoja sitten siteeranneet tuota Tshhenkelin julkilausumaa, jota eivät ole rohjenneet ottaa puolustettavakseen enempää orgkomitealaiset kokoelmassaan kuin Trotskikaan „Nashe Slovo”³⁹ lehdessään, vaikka ottavatkin puolustaakseen Tshheidzen ryhmän ja mainostaakseen sitä. Neljänneksi suoranaiset poliittiset esiintymiset koko Tshheidzen ryhmän ja OK:n nimissä todistavat väitteemme oikeiksi. Ottakaamme tärkeimmät mielipideilmaisut, jotka on julkaistu OK:n kokoelmassa: Tshheidzen ja kumpp. julistus ja OK:n juliste. Kummankin asiakirjan näkökanta on *samanlainen* ja samanlaista on niiden kannanottokin. Koska OK on puolueettamme vastaan muodostetun „elokuun blokin” ylin johtoelin ja koska OK on julkaissut illegaalisen lentolehtisen, t.s. se on voinut puhua vapaammin ja suuremmin kuin Tshheidze Duumassa,

niin otamme tarkasteltavaksemme nimenomaan tämän lentolehtisen.

On muuten mielenkiintoista, että tästä lentolehtisestä on käyty jo väittelyä saksalaisessa sosialidemokraattisessa lehdistössä, Bernin sosialidemokraattisessa sanomalehdessä. Lehden avustaja sanoi tuota lentolehtistä „patrioottiseksi”. OK:n ulkomainen sihteeristö suuttui, julkaisi vastalauseen, selitti, että „mekin, ulkomainen sihteeristö, olemme syyppäitä sellaiseen patriotismiin”, ja haastoi lehden toimituksen ikään kuin tuomariksi lähettämällä sille lentolehtisestä täydellisen saksankielisen käännöksen. Omasta puolestamme huomautamme, että mainittu toimitus suhtautuu ilmeisen puolueellisesti OK:hon ja mainostaa sitä. Entä mitä tämä OK:hon puolueellisesti suhtautuva toimitus sanoi?

„Olemme lukeneet OK:n lentolehtisen”, toimitus sanoi (№ 250), „ja meidän on myönnettävä, että sen teksti saattaa aiheuttaa epäilemättä väärinkäsityksiä ja antaa kokonaisuudessaan sellaisen ajatuksen, joka on mahdollisesti vieras lentolehtisen laatijoille”.

Miksi orgkomitealaiset eivät julkaisseet kokoelmassaan tätä toimituksen lausuntoa, toimituksen, jonka he itse olivat kutsuneet tuomariksi? Siksi, että tuon lausunnon antoivat OK:n ystävät, jotka julkisesti kieltäytyivät puolustamasta OK:ta! Lausunto on kirjoitettu hienotunteisen ja diplomaattisen kohteliaasti, mikä tähdentää erikoisesti sitä, että toimitus haluaa sanoa Axelrodille ja Martoville jotain „mieluista”. Ja „mieluisimmaksi” osottautui seuraava: „OK sanoi mahdollisesti (*vain* „mahdollisesti”!) toisin kuin oli tahtonut sanoa, mutta se, minkä se sanoi, „saattaa aiheuttaa epäilemättä väärinkäsityksiä””!!

Kehotamme hartaasti lukijoita tutustumaan OK:n lentolehtiseen, joka on julkaistu myös Bustin Lehdessä (№ 9). Jokainen, joka lukee sen huolellisesti, huomaa yksinkertaiset ja selvät tosiasiat: (1) lentolehtisessä ei ole ainoatakaan sanaa, jolla tuomittaisiin periaatteessa kaikkalainen maanpuolustus nykyisessä sodassa; (2) lentolehtisessä ei ole kerrassaan mitään sellaista, mitä „puolustuskantalaiset” eli „socialishovinitit” eivät voisi periaatteessa hyväksyä; (3) lentolehtisessä monet sanonnat ovat täysin „puolustuskannan” mukaisia: „proletariaatti ei voi suhtautua välinpitämättömästi hävityksen uhkaan” (melkein kirjaimellisesti samaa on „Rabotsheje Utron” 2. n:ossa: „ei suhtauduta

välinpitämättömästi” „maan pelastamiseen hävitykseltä”); „proletariaatin elinedut vaativat maan itesäilytystä”; „kansan vallankumouksen” tulee pelastaa maa „ulkoiselta hävitykseltä” j.n.e. Joka todella vihaa sosialishovinismia, hänen olisi pitänyt sanoa moisten fraasien *asemesta*: tilanherrat, tsaari ja porvaristo valehtelevat sanoessaan maan itesäilytykseksi sitä, kun Puolaa pidetään isovenäläisten ikeessä ja väkivalloin estetään sitä eroamasta; — valehtelevat, kun ne korulauseilla „maan” pelastamisesta salaavat pyrkimyksensä „pelastaa” suurvaltalaiset etuoikeudet ja kääntävät proletariaatin huomiota pois niistä tehtävistä, joita edellyttää taistelu *kansainvälistä* porvaristoa vastaan. Ulkokultaisuutta ja omien julkilausumien muuttamista pelkäksi valheelliseksi deklamoinniksi on se, että katsotaan sopivaksi puhua korulauseita *jonkin* sotaakäyvän maan „pelastamisesta hävitykseltä” samalla kun tunnustetaan sotaakäyvien maiden proletariaatin kansainvälinen solidaarisuus imperialistisessa ryöstösodassa. Sillä se on proletariaatin taktiikan asettamista riippuvaiseksi kyseisen maan sotilaallisesta tilanteesta kyseisellä hetkellä, ja jos kerran asia on siten, niin Ranskankin sosialishovinitit ovat oikeassa auttaessaan „pelastamaan hävitykseltä” Itävaltaa tai Turkkiä.

OK:n ulkomainen sihteeristö esitti *saksalaisessa* sosialidemokraattisessa lehdistössä (berniläinen sanomalehti) vielä erään sofismin, joka on siinä määrin hävytön, siinä määrin törkeä, siinä määrin „mukaiitu” erikoisesti saksalaisten vikoittelemiseksi, että orgkomitealaiset tekivät viisaasti pidättyessään toistamasta tuota sofismia venäläiselle yleisölle.

„Jos lienee patriotismia se”, kirjoittavat he *saksalaisille* ylevän suuttumuksen hengessä, „että proletariaatille esitetään vallankumous ainoaksi keinoksi pelastaa maa tuholta”, niin mekin olemme sellaisia patriootteja, „toivoisimme Internationalella olevan enemmän sellaisia „patriootteja” jokaisessa sosialistisessa puolueessa; me olemme varmoja, että Liebknecht, Rosa Luxemburg ja Merrheim olisivat erittäin tyytyväisiä nähdessään ympärillään enemmän sellaisia „patriootteja”, jotka kääntyvät Saksan ja Ranskan työläisten puoleen *senkaltaisin* lentolehtisin”.

Aito huijarin tempu: viisi sihteerä tietävät mainiosti, että Ranskassa ja Saksassa, jotka kulkevat sosialistista val-

lankumousta kohti, ei ole hajuakaan *porvarillisesta* vallankumouksellisuudesta, ei ole hajuakaan sellaisesta *porvarillisesta* yhteiskunnallisesta liikkeestä, joka pyrkisi vallankumoukseen *voittaakseen vihollisensa*. Mutta Venäjällä *sellainen* liike on varmasti olemassa juuri sen takia, että Venäjä kulkee *porvarillis-demokraattista* vallankumousta kohti. Viisi sihteeriiä petkuttavat saksalaisia huvittavalla sofismilla: OK ja Tshheidze kumppaneineen eivät voi olla *vallankumouksellisia shovinisteja* Venäjällä, koska Euroopassa vallankumouksellisuuden yhdistäminen shovinismiin on järjetöntä!

Niin, Euroopassa se on järjetöntä. Mutta Venäjällä se on tosiasia. Voitte moittia „prizyviläisiä”⁴⁰ siitä, että he ovat huonoja porvarillisia vallankumouksellisia, mutta ette voi kieltää sitä, että he yhdistävät tavallaan shovinismin vallankumouksellisuuteen. Narodnikkien heinäkuun konferenssi Venäjällä⁴¹, „Nashe Delo” ja „Rabotsheje Utro” ovat siinä suhteessa täydellisesti ja kokonaan „prizyviläisten” kannalla, hekin yhdistävät shovinismin vallankumouksellisuuteen.

Tshheidzen ryhmä on ottanut julistuksessaan (OK:n kokoelma, ss. 141—143) *saman* kannan. Tshheidze puhuu samoja shovinistisia fraaseja „hävityksen vaarasta”, ja joskin hän tunnustaa sodan imperialistisen luonteen, „rauhan ilman aluevaltauksia”, „koko maailman proletariaatin yhteiset tehtävät”, „taistelun rauhan puolesta” j.n.e. j.n.e., niin senhän tunnustaa myös „Rabotsheje Utro”, sen tunnustavat venäläiset narodnikitkin — pikkuporvarit. Samasta OK:n kokoelmasta s. 146 voidaan lukea, että pikkuporvarilliset narodnikit ovat tunnustaneet sekä sodan imperialistisen luonteen että „rauhan ilman aluevaltauksia” ja sen, että sosialistien on välttämättömästi (narodnikit näet haluavat käydä sosialisteista niin kuin „Rabotsheje Utrokin”) „pyrittävä ennallistamaan mitä pikemmin sosialistisen järjestön kansainvälinen solidaarisuus sodan lopettamiseksi” y.m. Narodnikit — pikkuporvarit — käyttävät kaikkia noita fraaseja naamioidakseen „kansallisen puolustuksen” tunnuksen, jonka he ovat esittäneet suoraan, kun taas Tshheidze ja OK, samoin kuin „Rabotsheje Utrokin” sanovat samaa tunnusta „maan pelastamiseksi hävitykseltä”!

Lopputulokseksi saadaan, että Tshheidze ja OK ovat lörpöelleet vallankumouksellisia fraaseja, jotka eivät velvoita

kerrassaan mihinkään eivätkä haittaa kerrassaan mitenkään prizyviläisten ja nashedelolaisten käytännöllistä politiikkaa, mutta *olleet vaiti tästä politiikasta*. He kannattavat tavalla tai toisella osallistumista sotateollisuuskomiteoihin ⁴².

Vähemmän fraaseja vallankumouksesta, hyvät herrat, enemmän selvyyttä, suoruutta ja rehellisyyttä nykyhetken käytännöllisessä politiikassa. Te lupaatte olla vallankumouksellisia, mutta autatte nyt shovinisteja, porvaristoa, tsarismia joko puoltamalla suoranaisesti työläisten osallistumista sotateollisuuskomiteoihin tai puolustamalla vaitiololla niihin osallistujia ettekä taistele niitä vastaan.

Martov saa tempuilla mielensä mukaan. Trotski saa meluta ryhmäkuntalaisuuttamme vastaan ja hämätä tuolla melulla (vanha turgenevilaisen... sankarin resepti! ⁴³) niitä kaiketi ei-ryhmäkulalaisia „toiveitaan”, että Tshheidzen ryhmästä joku N. N. on „samaa mieltä” Trotskin kanssa ja vannoo olevansa vasemmistolainen, internationalisti j.n.e. Tosiasia pysyy tosiasiana. OK:n ja Tshheidzen ryhmän välillä, samoin kuin näiden kahden laitoksen ja „Rabotsheje Utron” tai „Prizyvin” välillä *ei ole* mitään vakavaa poliittista eroa.

Siksi ne kaikki esiintyvätkin *todellisuudessa* yhdessä puolueettamme vastaan *kannattaen* sitä porvarillista politiikkaa, että työläiset osallistuisivat sotateollisuuskomiteoihin, yhdessä puoluekannattomien työläisten ja narodnikkien kanssa. Ja „ulkomaisten sihteerien” sanalliset varaukset ja vakuuttelut, että he „ovat eri mieltä”, jäävät pelkiksi korulauseiksi, jotka eivät vaikuta joukkojen käytännölliseen politiikkaan, niin kuin Südekumia, Legienia ja Davidia ei puhdistu shovinismista se, että he vannovat olevansa „rauhan kannalla” ja „vastustavansa sotaa”.